

“El frontó és tan espectacular com el trinquet”

Álvaro Navarro Serra (Faura, Camp de Morvedre, 1973) és, de nou i per tercer any consecutiu, el campió de pilota valenciana. Encara no se sap la velocitat amb la qual dispara el seu canó esquerre, però de ben segur Pete Sampras ja hauria volgut amb la seua dreta traure la raqueta amb aquest poder.

Alvaro, el pilotari valencià que és tot musculatura, potència i sorprenent agilitat, ens cita a Benavites, un poblet de les Valls en festes, molt prop del seu poble natal, Faura, on ha perdut en una partida d'exhibició de galotxa. Però, d'això, no en farem més sang.

—Molts apostaven que Ribera plantaria cara...

—Potser és perquè, en un principi, a mi em costa reaccionar. Bé, reaccionar, no, però em costa entrar en joc. I com que me n'he anat els dos primers jocs... És el mateix que va passar en la seua semifinal contra el fill de Genovés. No li va donar opció de res. Va eixir com un bou, i és clar, jo ara també tenia por...

—No es veia guanyador, d'entrada?

—No, no... guanyador, mai. Mai em sent guanyador abans de jugar. Sempre vigile com pot jugar el contrari. De fet, pensant d'aquesta manera sempre m'ha anat bé.

—Ho deia perquè tothom assegura que no té rival... que no hi havia partida.

—Això se sol dir quan no s'omple el trinquet. I que no tinc rival, no t'ho cregues... De totes maneres, el meu esforç, em costa, sens dubte. I un mal dia el pot tindre qualsevol.

—Què sent quan llegeix que pot entrar en la llegenda dels mites de la pilota?

—Home, interiorment em sent un poquet afalagat. Però de totes maneres pense que la llegenda dels mites, l'ha de construir la gent. Jo intente passar-ho bé jugant, donar alegries als aficionats i que gaudisquen amb el meu joc. No pretenc fer història ni res. Quan em retire vull que la gent pense en la manera com he jugat.

—Tot i així, que la gent es recorde de la seua primera gran final, contra el mític Genovés, l'any 1995, en què no va guanyar però l'afició el va ungir com l'hereu, això és tot un fet...

—Va ser una partida que m'ha marcat un abans i un després. Abans d'aquell dia jo no era ningú, i gràcies a la partida vaig fer el salt. Crec que si haguera guanyat jo aquella final, ara no es recordaria tant.

—Tenia vint-i-un anys i s'enfrontava amb la llegenda viva de la pilota: un home al qual vostè admirava. Desitjava imitar-lo?

—El meu mite sempre ha estat Genovés, però no puc imitar-lo, perquè, de Genovés, només n'hi ha hagut un. Tant de bo m'hi poguera assemblar un poquet.

—Quina és l'arma que fa d'Álvaro un pilotari invencible?

—La volea em va molt bé, però pense que la principal virtut que tinc és la capacitat de superació. Perquè aprenc dels errors, ja siga en una final, o en

Álvaro descansa, a l'escala i entre el públic, enmig de la final que jugà, i guanyà, al trinquet de Pelai, a València, que l'ha convertit en el nou referent d'aquest esport.

una partida d'exhibició al carrer. Sempre jugue al cent per cent, perquè m'agrada molt, i sempre vaig aprenent.

—Una de les seues característiques és la gran forma física que exhibeix i que el permet jugar les partides quasi sense despentinarse.

—Bé, tinc un preparador físic, Pepe Martí, que sap el que es fa. Ell és també el preparador de l'equip ciclista US Postal, de Lance Armstrong. Ell em programa tots els exercicis, i jo no pare de lluitar cada dia per estar en forma.

—On comença aquest gust per pegar contra una pilota de baqueta i esperar que el contrari no pugui retornar-la?

—A Faura, el meu poble, juguen a galotxa, i un oncle meu, jugador aficionat, m'hi va introduir. Jo anava a treballar a l'horta perquè ací l'agricultura és el que mana, i de vesprada anava a jugar i a entrenar-me. La ve-

ritat és que la família també m'ha donat molt suport des del primer moment.

—De la galotxa ha anat passant per totes les modalitats de la pilota. En quina se sent més còmode?

—La veritat és que em sent més còmode en la galotxa i el frontó. Potser perquè hi jugue partides d'exhibició, i això em descansa, em descarrega molt de la tensió del dia a dia en el trinquet. Pense que el frontó és molt bonic i pot ser tan espectacular com el trinquet. La galotxa no enganxa tant a la gent.

—Parlant d'enganxar, té alguna idea per aconseguir més audiència televisiva? A diferència de la basca, el problema que té la pilota de baqueta és que gairebé no es veu a la televisió quan ix disparada...

—A la Ciutat de la Pilota [de Montcada, Horta] s'estan fent estudis, i tot passarà per una solució tecnològica.

La pilota no es pot fer blanca, perquè la pell natural és de color marró, però s'haurà de fer alguna cosa.

—I per aconseguir més seguidors als carrers i als trinquets?

—Home, una part important dels seguidors són sempre els mateixos aficionats que acudeixen a tot arreu: ara a Meliana, demà a Carcaixent, i demà passat a Gandia o Benidorm, i és clar: o al final se'n cansen, o si t'han vist avui i no t'ha eixit bé, demà no voldran repetir. En aquest sentit caldria fer menys partides i que es concentraren més en el cap de setmana. Ara, si la pregunta és com arrossegar nous aficionats i gent jove, potser la solució fóra organitzar més campionats.

—Es pot viure de la pilota?

—Jo només em dedique a la pilota, i puc dir que es pot "sobreviure", però sense gaires luxes. El problema és quan acabes de jugar. Avui dia hi ha una federació, i algunes institucions,

Un pilotari dels grans sense opció a fer història

Mentre les Corts Valencianes adormen la declaració oficial de la pilota valenciana com a esport nacional, la Selecció Valenciana de Pilota ens representa oficialment arreu del món. I, a més, com a campions mundials. Cap altre equip esportiu fa aquesta tasca en nom del nostre país. En futbol, recordem-ho: només es tracta de partits amistosos o d'exhibició. La pilota, caldrà reiterar-ho una volta més, és el nostre esport més genuí. I ara tenim l'últim gran campió. Aca-

Álvaro alça el trofeu de campió d'escala i corda, després de desfer-se del carcaixentí Ribera, de blau, que s'ho mira des de darrere.

ba de guanyar la competició per excel·lència, Individual d'escala i corda, al trinet de Pelai, un títol aconseguit quatre vegades i que ara té en propietat —un honor que només compartien Genovés i Sarasol— en guanyar-lo per tercer any consecutiu. Ho ha fet contra la fera de la Ribera Alta (Dani Ribera), el fill de l'exjugador i trinetter de Carcaixent (Ribera Alta), amb un 60 a 20, el resultat més contundent de la història.

Però Álvaro no prové de família pilotaire. Ell mateix s'ha fet pilotaire en superar, una a una, totes les barreres. I encara que no superés el seu primer gran obstacle, la mítica final que va perdre per la mínima contra Genovés l'any 1995 el va convertir en el jugador del nou segle. Podríem dir que aquesta va ser la partida del relleu. El mite es retirava com a campió i donava pas al nou vent que bufava, ara des de l'esquerra. Perquè Álvaro és un *rara avis* entre els grans. Cap de les llegendes d'aquest joc no havia estat, fins ara, esquerrà. La llàstima és que no té rival, i en el món de la pilota, que no deixa de ser un "joc" d'equilibris, quan un jugador supera les previsions de ri-

valitat, hi ha un dilema: com igualar, a priori, una partida entre dos bàndols. Si és per equips, les alternatives són grans: poden jugar tres contra dos, per exemple. Però si parlem d'un mà a mà amb Álvaro, a la llarga s'imposarà el criteri que s'usava amb Genovés: prohibir-li utilitzar algun colp per equilibrar-ho. Tots els analistes així ho afirmen: la distància que el separa de la resta de jugadors del circuit és sideral, i això no convé ni a ell, ni a la pilota en general, ni als aficionats. De

fet, és una llàstima, perquè la manca de rivalitat privarà tots els aficionats de veure'l en alguna partida de patiment, que són les que fan història. Sembla mentida que ara que la pilota es practica possiblement més que mai, amb escoles conduïdes per antics grans jugadors i una selecció que és temuda mundialment, l'esport viu un dels moments més poc vistosos. La pilota continua sent, sens dubte, un dels esports més espectaculars a qualsevol trinet, encara que una gran majoria de valencians ho ignoren. Malgrat aquests bons resultats, però, també cal tenir present que no hi ha, ara mateix, quatre jugadors que estiguen dalt de tot desafiant-se cara a cara, com sí que passava anys enrere amb Sarasol, Fredi, Pigat, Núñez, Mezquita o Puchol, sense oblidar Genovés, contemporani d'aquests però fora d'aquest llistat per superioritat en el joc. Li prohibien jugar a l'aire o l'obligaven a fer-ho amb una sola mà.

Tant de bo, de fet, Álvaro no es veja obligat a jugar amb restriccions. Sobretot, per la salut de la pilota. *J. P.*

que lluiten per la professionalització d'aquest esport. Al carrer hi ha afició. A molts instituts i col·legis hi ha escoles de pilota que, de fet, són el futur d'aquest esport i el futur dels jugadors. És d'ací d'on han d'eixir les noves figures.

Jo ja estic donant classes a Benaguasil i a l'Eliana, com a professor de trinet.

—Ja és tradició que els millors pilotaris valencians s'enfronten amb els millors pilotaris bascos. Aquest és un altre repte?

—És un gran al·licient, i es juga a un terreny que m'agrada, el frontó. Jo he jugat contra Aguirre, que se'l considera el tercer millor pilotari del País Basc, i a l'octubre tinc un mà a mà en Durango.

—Altres previsions passen pel Campionat Europeu de Pilota, que se celebrarà a França al setembre, on la selecció valenciana, actual campiona mundial, està obligada a corregir aquesta contradicció de ser segona a Europa...

—És cert, vam perdre l'anterior europeu contra Holanda. Però és que

enguany s'afegeix el millor equip que han tingut mai els belgues, que té el major nombre de federats... Ara, els valencians anirem a guanyar i a per totes.

—Vostè té una xiqueta de dos anys. Si algun dia el desperta colpejant la pilota contra la paret de casa, què li dirà?

—M'agradarà i l'animaré com la meua família m'ha animat a mi. Ara ja hi ha molts clubs on juguen dones.

Jesús Prats